

Список використаних джерел

1. Качан Є. П. Регіональна економіка. К. : Видавництво, 2017. 107с.;
2. Манів З. О. Регіональна економіка. К.: Видавництво, 2016.;
3. Солонінко К. С. Інтеграційна політика України: інституційні аспекти. №52, 2016. С.55-58;
4. Зінь Е.А., Дука Н.С. Основи зовнішньоекономічної діяльності. К: Кондор, 2014 рік с.432 ;
5. Офіційний сайт Міністерства закордонних справ України.
URL: <http://mfa.gov.ua/ua>

Стецюк Олександра
студентка ОС «Магістр»,
спеціальність «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність»
Науковий керівник: **Корженівська Н.Л.**
к.е.н., доцент кафедри економіки,
підприємництва, торгівлі та біржової діяльності,
Подільський державний аграрно-технічний університет
м. Кам'янець-Подільський

АНАЛІЗ СЕРЕДОВИЩА І УПРАВЛІННЯ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Умови функціонування підприємств та організацій нині різко змінюються на макро- та мікроекономічному рівні. Мінливість і непередбачуваність зовнішнього середовища посилилися настільки, що в ході складання плану практично неможливо надійно прогнозувати й упереджувати на цій основі небажані наслідки його змін. Тому стратегічне управління сьогодні вже сприймається, по-перше, як багатоплановий поведінковий (тобто не чітко регламентований) процес, спрямований на розробку й реалізацію стратегії фірми з урахуванням змін, які відбуваються в зовнішньому середовищі [1, с. 9]. По-друге, стратегічне управління розглядається не як серія рутинних процедур, а як процес, насичений творчістю, як різновид мистецтва [2, с. 7]. По-третє, це управління основну

увагу зосереджує на людському потенціалі організації [2, с. 32]. Але найголовніша ідея та особливість цього управління залишається традиційною - забезпечення ефективної взаємодії організації з мінливим зовнішнім середовищем.

1. Мінливість і непередбачуваність зовнішнього середовища посилилися настільки, що в ході складання плану практично неможливо надійно прогнозувати й упереджувати на цій основі небажані наслідки його змін. Тому стратегічне управління сьогодні вже сприймається, по-перше, як багатоплановий поведінковий (тобто не чітко регламентований) процес, спрямований на розробку й реалізацію стратегії фірми з урахуванням змін, які відбуваються в зовнішньому середовищі [1, с. 9]. По-друге, стратегічне управління розглядається не як серія рутинних процедур, а як процес, насичений творчістю, як різновид мистецтва [2, с. 7]. По-третє, це управління основну увагу зосереджує на людському потенціалі організації [2, с. 32]. Але найголовніша ідея та особливість цього управління залишається традиційною - забезпечення ефективної взаємодії організації з мінливим зовнішнім середовищем.

Аналіз внутрішнього середовища підприємства має здійснюватися з урахуванням тенденцій, що склалися в зовнішньому середовищі. Зміни в законодавстві, цінах на енергоносії та інші види товарів і послуг, в технології, організаційних формах підприємств і формах їхньої власності, наявність конкуренції не лише з вітчизняними фірмами тощо доводять, що ми живемо в світі, який швидко змінюється і найчастіше не в тих напрямках, які нам були б до вподоби. Підприємства стикаються з невизначеністю, непередбачуваними ситуаціями, коли еволюційний підхід, екстраполяційні прогнози та плани, які побудовані за «прирістними» методами, не можуть забезпечити правильної орієнтації та підготовки підприємства до майбутнього, а отже, і виживання.

Стратегічне управління — багатоплановий, формально-поведінковий управлінський процес, який допомагає формулювати та виконувати

ефективні стратегії, що сприяють балансуванню відносин між організацією, включаючи її окремі частини, та зовнішнім середовищем, а також досягненню встановлених цілей.

Найбільш інерційною підсистемою управління підприємством є організаційна структура управління (ОСУ), яка має відбивати прийнятий порядок організації управління, досягнутий на певний відрізок часу.

Організаційна структура визначає впорядкованість завдань, посад, повноважень і відповідальності, виходячи з яких підприємство здійснює свою виробничу і управлінську діяльність.

При пошуку перспективних інноваційних напрямків здійснення підприємницької діяльності, що матиме конвергенційні ефекти за умов дії системи економічної безпеки й ефективного управління є використання елементів форсайтингу, як механізму прогнозування ефективного розвитку [3].

Подальша практика функціонування підприємств та організацій розвинених країн довела правильність висновків про поступовий перехід від традиційних функціональних і лінійно-функціональних структур управління до ОСУ з більш або менш автономними підрозділами різних типів. Ці тенденції підтверджують думку про існування загальних проблем великих і середніх підприємств — втрату гнучкості та уповільнення реакції на зміни в середовищі. Створення автономних підрозділів — це спроба поєднати в одній ОСУ керованість, яку забезпечують централізовані органи управління, де здійснюються координація різноманітних видів діяльності, та підприємницьку гнучкість «малих форм» автономних формувань.

Тісний зв'язок між стратегією та структурою можна проілюструвати найпростішою схемою (рис. 1).

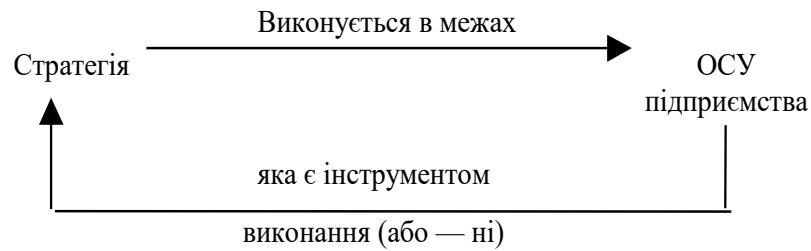

Рис. 1 Взаємозв’язок стратегії та структури підприємства

**Розроблено автором.*

Ці елементи, взаємодіючи, змінюються. Організаційна структура може сприяти стратегічному розвитку підприємства або гальмувати його. Г. Мінцберг [1, с. 13, 45, 69] також довів, що й стратегія може обмежувати розвиток підприємства, тобто стратегія та структура — однопланові явища. З огляду на це великого значення набуває визначення порядку проведення змін.

Розглянемо два варіанти взаємодії стратегії та структури; позначимо N - поточний період з відповідними характеристиками, N+1 — наступний період з відповідними характеристиками, що «задає» «стратегічний набір» (рис. 2.3).

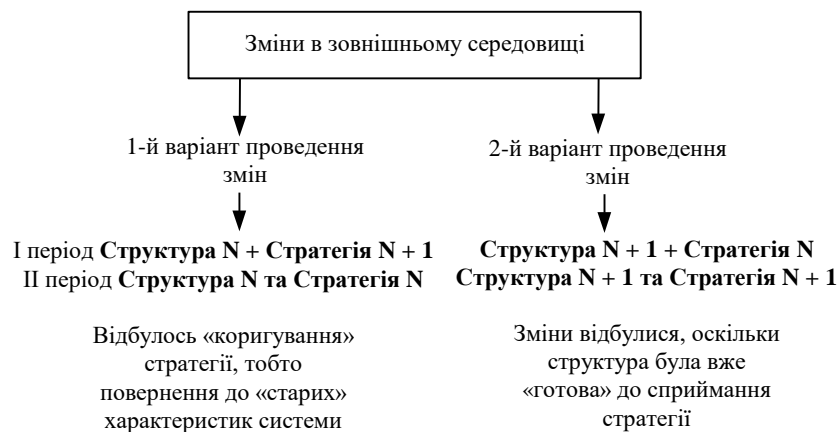

Рис. 2. Взаємовплив стратегії та структури

**Розроблено автором.*

Більш досконалим є другий варіант, оскільки він дає змогу запроваджувати загальні та загальноконкурентні стратегії, тобто змінювати підприємство в потрібному напрямку. Концепція «стратегічного набору» та стратегія розвитку загального управління є основою для перебудови ОСУ. Ліквідація діючої ОСУ та створення нової — це, фактично, реалізація

забезпечуючих стратегій стратегічного набору і особливо комплексної стратегії розвитку загального управління, формування інструменту впровадження інших стратегій. У протилежному випадку розвиток згідно з визначеними стратегіями практично неможливий.

1. Проведений аналіз визначає наступні основні напрями удосконалення управління підприємством ринкового типу:

-удосконалення організаційно-економічного механізму функціонування підприємств шляхом розвитку відносин власності, запровадження корпоративних засад діяльності та управління підприємством;

-створення організаційно-економічних умов, за яких зміцнювались би засади внутрігосподарського розрахунку, змагальність між первинними виробничими підрозділами, окремими працівниками, як основи формування раціональної поведінки персоналу;

-раціоналізувати адміністративно - розпорядчу діяльність менеджера, скоротивши до об'єктивно необхідного рівня кількість нарад, контролюючих документів, циркулярів, критеріїв тощо.

-розвивати творчу ініціативу працівників, делегуючи їм частину управлінських повноважень і відповідальності, прийняти колективні норми оцінки кількості і якості праці, кінцевого результату, матеріальної та моральної винагороди.

Список використаних джерел

1. Михайлова Л. І. Економічні основи формування людського капіталу в АПК. Суми: Видавництво «Довкілля», 2015. 326 с.

2. Месель-Веселяк В.Я. Напрями забезпечення конкурентоспроможності аграрного виробництва. Економіка АПК .2017. № 10. С. 7-14.

3. Корженівська Н.Л. Ефективність функціонування сільськогосподарських підприємств: матеріали V міжнародної науково-практичної інтернет-конференції (23-27 травня 2016 р). Проблематика 2016

р.: Форсайт розвитку підприємств аграрної сфери економіки – Львів: Ліга-Прес, 2016. 160 с.

Солоненко Крістіна
студентка 1 курсу ОС «Магістр»
спеціальності «Менеджмент»
Науковий керівник: **Мушеник І.М.**,
к.е.н., доцент кафедри інформаційних технологій,
Подільський державний аграрно-технічний університет,
м. Кам'янець-Подільський

СИСТЕМА GPS В СІЛЬСЬКОМУ ГОСПОДАРСТВІ

Одна з основних причин, по якій пропонується використовувати GPS навігацію в сільському господарстві - це виробляти якісну оптимізацію в обробці, сіяні і збиранні врожаю.

Чим точніше будуть ці показники, тим вище буде ваш дохід. Точний контроль та облік виконується за допомогою системи GPS моніторингу: з її допомогою можна контролювати місцезнаходження техніки, площу обробленої території, режими роботи сільгосптехніки, витрати паливно-мастильних матеріалів, облік використання причіпного обладнання. GPS системи для сільського господарства дозволяють задати траєкторію руху, при цьому механізатор буде працювати з максимальною точністю на полях.

GPS (англ. Global Positioning System) — сукупність радіоелектронних засобів, що дозволяє визначати положення та швидкість руху об'єкта на поверхні Землі або в атмосфері. Положення об'єкту обчислюється на ньому завдяки використанню GPS-приймача, який приймає та обробляє сигнали супутників космічного сегменту GPS системи глобального позиціонування. Для визначення точних параметрів орбіт супутників та керування, GPS система в своєму складі має наземні центри управління .

Функціональна система GPS в сільському господарстві дозволяє виконувати: